

Цвѣтенъ букетъ.



зъ лежахъ въ болницата. Болестъта ми бѣ опасна и тежка. Постоянно пѣшкахъ и се прѣвивахъ отъ голѣми болки въ корема. Цѣлото ми тѣло горѣше въ силенъ огънь и умътъ ми не можеше да разбере що става съ мене. На корема ми слагаха често тежки мѣхове съ ледъ и не ми даваха да се мрѣдна на мѣстото си : болничнитѣ служители ме вдигаха и слагаха на леглото.

Когато ме прихващаха силнитѣ болки, азъ охкахъ високо, изплѣвѣхъ езикъ, скърцахъ зѣби и чупѣхъ прѣститѣ си. Щомъ заминаваха болкитѣ, тогава прѣдъ мене се вѣстяваха образитѣ на високи гори, тъмни ями, блѣдни жени съ бѣли дрехи и черни дяволи. Въ това врѣме азъ не можахъ да разбира сънувамъ ли, или виждамъ истински прѣдмети.

Слѣдъ нѣколко врѣме болкитѣ ми прѣминаха, умътъ ми се произбистри и азъ разбрахъ, че се намирамъ въ градската болница. Въ стаята имаше двѣ легла: на едното лежахъ азъ, а на другото—бѣлобладъ старецъ. Около насъ постоянно шетаха *добродушни сестри—милосерди*, които